

bladzijden, verbeterd door toevoeging van een aantal nieuwe planten, en bovendien door een aanhangsel, dat de vertaling der wetenschappelijke soortnamen geeft.

Daarentegen zijn in deze druk de vertalingen der plantennamen niet meer vermeld bij de planten zelf; daar worden alleen de volksnamen aangegeven. Zoo staan er bij onze twee typha-soorten niet minder dan 19 volksnamen, een aantal dat nog gemakkelijk met een tiental te vermeerderen zou zijn.

Voor een boek dat als een zakflora ter hand wordt genomen, hoofdzakelijk om de naam te leeren kennen van een botanische vondst, is dit in zeker opzicht een verdienstelijke aanvulling; toch heeft het ook weer zijn schaduwzijde.

't Is twijfelachtig of die risten van lokale namen voor één plant wel mee zullen werken, om het botaniseeren algemeener te maken.

Zocht men vroeger, (b. v. nog in de 6e druk) naar de naam van de bovengenoemde plant, dan kwam men, als 't lukte, op blz 113 bij „Typha, Lischdodde” en moest men beslissen tusschen de breedbladige en de smalbladige L. Nu vindt men in plaats van de breedbladige L. Donzen en Pommel met nog 10 andere namen van deze plant er tusschen.

't Is een feit dat het onthouden van de Latijnsche namen, zal ik maar zeggen, menigeen die geen Gymnasium heeft bezocht, moeilijk valt en velen van de studie terughoudt. Nu begonnen de enkele Nederlandsche namen, (volksnaam of boekjesnaam, dat doet er niet toe) die Heukels in zijn lijsten aangaf, al zoo mooi de officieele Nederlandsche namen te worden, waarmee elke liefhebber ze ging aanduiden.

Dit voordeel van de vroegere drukken vervalt door de nieuwe, en dat is jammer. Een register van volksnamen bij de planten, die door 't heele land verspreid voorkomen, (want die hebben de meeste namen) zouden we liever gehad hebben dan deze bijvoegingen in de text; ze maken het ondoenlijk in 't vervolg de Hollandsche naam van een plant aan te geven.

Nu zouden we kunnen overeenkomen, om voortaan de plant te benoemen met de eerste naam, die Heukels aangeeft; maar dat gaat niet, want bij het Madeliefje b. v. is deze naam het laatst genoemd van negen synoniemen en toch is de laatste de meest gebruikelijke, ook in de literatuur.

Wij erkennen de heer Heukels gaarne als autoriteit op dit gebied, en zijn werk wordt op de scholen het meest gebruikt. Hij moest nu in de volgende druk maar eens uit de rijen namen die hij aangeeft, voor elke plant er eentje kiezen, die hij om redenen van gewoonte, smaak en duidelijkheid, als de beste acht, die naam met vette letter drukken en vóór de overige volksnamen zetten; dat zou een zeer gewenschte eenheid geven in 't benoemen, wel niet zoo opeens, maar toch op den duur bij het steeds groeiend debiet van Heukels' Flora en de toenemende populariteit der botanische liefhebberij.

Moeilijk kan dit de heer H. niet vallen, maar de moeder willekeur is er voor noodig, dat geven wij toe; hij is er trouwens al mee begonnen: de naam adelaars-varen is verdwenen uit de tabellen en 't register; deze welbekende plant, die velen nooit anders hebben hooren noemen, heet nu: Vanen of adderkruid. De heer H. zal er zijn redenen voor hebben; ons goed, maar dan één van beide namen; anders moeten wij onze kinderen of onze leerlingen, die ons op de wandeling naar de naam van die groote mooie varen vragen, maar zeggen, dat het Pteris Aquilina is; één plant, één naam; daar moet het heen, als het goed zal gaan.

De vele volksnamen brengen bovendien het euvel mee, dat in onze Zakflora verschillende planten dezelfde namen krijgen, zoo heeten nu al op één en dezelfde bl. 107 van de nieuwe druk Polygonatum multiflora en Majanthemum bifolium, twee planten die weinig op elkaar lijken, beide Dalkruid, en de laatste bovendien Eenblad. De vertaling van het tweede deel van de wetenschappelijke naam, „tweebladig” van de 6de druk, lijkt ons dan nog beter, al is

er werkelijk soms maar één blad aan 't plantje te vinden; „meest tweebladig” schrijft de heer H. er zelf boven, een halfjuiste volksnaam had gevoeglijk verzwegen kunnen worden; de heer H. kan toch niet alle volksnamen geven, die zijn ook, als de reeks volledig moet wezen, beter in een plantlore dan in een zak-flora op hun plaats.

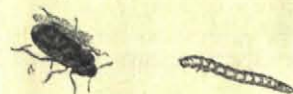
Toch kunnen we een Nederlandsche naam voor de algemeen voorkomende planten tegenwoordig niet meer missen; aan die namen heeft trouwens deze flora een deel van zijn succes te danken.

Een onbetwistbare verbetering is echter in deze druk, dat er veel meer vindplaatsen zijn aangegeven; zoo vonden wij bij het doorbladeren, thans ook het rietland aangegeven bij de konings-varen, en de duinen bij de gage. Daaraan kunnen en zullen wij met ons tijdschrift de heer H. zooveel mogelijk helpen. Heukels' Zakflora is flink op weg een standaard-werk te worden voor de Nederlandsche plantenliefhebbers en dat juichen wij van harte toe.

E. Hs.

P. R. en anderen.

Wil u meelwormen kweken voor uw zangvogels, koop dan in Mei of Juni een honderd volwassen larven bij een vogelhandelaar (prijs 20 ct.), berg die in een groote aarden pot, die van binnen geglazuurd is, of in een kist, met blik of zink deslagen. Vul de bak of pot voor de helft met zemelen, die goed droog zijn, leg daarop wat steenharde broodkorsten en daarover heen weer een paar wollen lappen, die met tarwemeel zwak bepoederd zijn. Laat dat praeparaat met zijn bewoners een paar maanden onaangeroerd staan, en kijk dan eens op de lappen: ze krielen. Want de gele meelwormen zijn in zwarte kevers veranderd, en die hebben hun eieren in de wollen doeken gelegd en daaruit zijn talloze larven ontstaan. Als eten en drinken geeft ge de meelwormen het best geschraapte tuinwortels, maar leg het voer niet op de zemelen of op het meel, dat maakt een vuile boel, die licht tot rotting en schimmelvorming aanleiding geeft. Leg het wortelschraapsel op een dikke laag vloeipapier en plak dit

op een plaatje bordpapier vast, dat in een hoekje van de kist boven op de zemelen een plaatsje krijgt. Prik met een dikke stopnaald of een paknaald een groot aantal gaten in het vloeipapier en 't karton, zoodat de larven er van onder door kunnen kruipen.

Zindelijkheid is een eerste voorwaarde voor 't welslagen van alle kwekerijen, net zoo goed van meelwormen als van vogels. Een dringende waarschuwing is wel noodig tegen het voeren met doode dieren of met ander vleesch. De rottende stoffen hinderen de meelwormen zelf niet, maar de giftige werking zoudt ge tot uw verdriet en schade wel eens kunnen opmerken bij de vogels, die ge met deze meelwormen voedt.

Als ge uw meelwormenkwekerij zoo inricht, kunt ge desnoods 's winters de pot of kist onder de canapé of bij de kachel in de woonkamer zetten, er is geen stank te bespeuren en van giftige uitwaseming is geen sprake; maar hebt ge geen lust, het zoo zorgvuldig aan te leggen, houd dan de kwekerij een eindje van 't woonvertrek verwijderd.

Nog iets, zorg dat de pot steeds met ijzergaas goed gedekt is; breekt de bende los, dan is uw leed of liever het leed van de huisvrouw niet te overzien.

Gevraagd: Dag-pauwoog, Pauwoog-pijlstaart, Nachtpauwoog of Papilio machaon tegen 1 of meer ex. Epeira diadema op spiritus.

Neude, Utrecht.

T. FOLMER.

Veel correspondentie moet wachten tot November.